

Wulět na kołach

Naša młodžina njemóže najhórša być! Mjenujcy njezdžela, 6. julij, běše jenički bjezdešćowy dzeń w dołhej, mokrej periodže, a runje na tym dnju běchmy na wjedro pokazani. Chcychmy sej mjenujcy na kołach wuleć, a to młodostni ze wšěch serbskich katolskich wosadow, šwarna to šwita.

Najprjedy zhromadźichmy so w Ralbičanskej cyrkwi k njezdželskim božim službam. Poprédowa nam k. kaplan Brézana a potom nas přeprosey k sebi do „bramborskeje“. Wobjed wšak dyrbjachmy sebi kóžda wosada sama parać. Bjezdžiwa tuž, zo na něštožkuli zabychmy. Po kołbaskach, na wotewrjenym woheňu praženych, wšak chcyše so někotremužkuli strašnje pić. Tola wodu z hata — to cyle njeńdžeše. A štóž njebě z jedneje kołbasku abo tež jenož z pomazku spokojom, móžeše pola Kulowskich hišće slódný plinc dóstać. Ale tež woni njemějachu kofeja pře lačnosť. Hač so suchich šijow dla potom cyle tak derje njespěwaše?

Lěpje to hižo džěše přez Koćinu kolezujo dale do Lubhósca, hdžež mějachmy we hlubokej wodže poklad legendarneho „Lubohósca“ wotkryć. Jenički zmužity to tež sćini a sydom rjanych knježničkow z hubku wumóži.

Dale džěše do Dubrjenka a za nim do Dubrjenčanskeho luha. Prawe tonidlo ani widželi njejsmy, ale dosahachu nam luže na lěsnym pućiku. Hač je tež něchtó na symboliskosć bahnojteho wotřezka a jeho móžnu paralelu w žiwjenju pomyslił? Myslu, zo haj. Přetož mnozy wědzachu wjacokróc při tutym wulěće rjanosć a čerstwosć přirody wuchwaleć. A jenož někotři druhdy stonachu a ze žadosću na swój moped doma spominachu. Tajcy druhi króc pak sobu njepojědu abo mjeztym tež hódnotu zhromadnosće spóznaja.

Za Šolčikec młynom w lěsnej kupjeli so skónčnje wočerstwichmy, to rěka jenož znutřkownje přez naše gyrgawy, dokelž do wody so nikomu nochcyše.

z młodžiny za młodžinu

W Kulowskej cyrkwi, kotraž so nam jara lúbješe, z erta k. kaplana Brézana tójšto zajimaweho slyšachmy, na př. zo tu wěčna lampka eucharistiskeje přítomnosće Knjeza ženje hasla njeje, zo je swj. Mariji poswjećena a zo w njej Krabat, po pochadže Kroat, wotpočiwa. Z chwalospěwom swj. Franca na stwórbu božu a rjanym kěrlušom so hižo za poradženy wulět podžakowachmy, prjedy hač k wječeri a wjesolej zabawje dale spěchachmy.

Wjetšinje je so lubiło a komuž nic, njech přemysluje, na čim je to zaležalo a što móhlo so w přichodže činić — tola nic jenož ze strony wjednistwa, ale tež wobdžělnikow samych.

G. Warnar

Wumělstwo, młodžinu wjesć a kublać, je wumělstwo wumělstwow a wědomosć wědomosćow.

Hrjehor z Nacianca

Što je młodosć?

Młodosć njeje wotrězk žiwjenja — wona je duchowny zjaw, wotmach wole, hibićiwosć fantazije, sylnosć začućow, dobyće zmužitósće nad bojarnosću, triumf dyrdomdejnosće nad lěnosću. Nichtó njezestari, dokelž je wěstu ličbu lět přižiwił; zestariš jenož, hdyž sy swojim idealam božemje prajił. Z lětami zmoršći so koža, z wotpołożenjom zahoritósće pak zmoršći so duša. Starosće, dwěle, brach sebjedowěry, strach a bjeznadžinosć, to su wone dołhe lěta, kotrež hlówu k zemi čahnu a pozběhñjeného ducha do procha klonja. Hač sydomdžesat abo sydomnaće, we wutrobje kóždeho čłowjeka bydli žadosć za wulkotnym, pozběhowace džiwjanje při napohledže wěčnych hwězdow, wěčnych myslí a wěcow, njebojazne zwaženje, njenasyćomne džěšćowske napjeće, što přichodny dzeń přinjese, rozwólna radosć a lóšt žiwjenja. Sy tak młody, kaž twoja dowěra do přichoda, tak stary, kaž twoje dwěle. Tak młody, kaž twoja sebjedowěra, tak stary, kaž twój strach. Tak młody, kaž twoje nadžije, tak stary, kaž twoja małomyslnosć. Dołhož poseilstwo wo rjanosći, radosći, zmužitósći, wulkosći, mocy zemje, čłowjekow a njeskónčneho twoju wutrobu dosčěhñje, wostanješ młody. Hakle hdyž křídla wěšeš a nutriny duše sněh pesimizma a lód cynizma wódzěwatej, potom sy woprawdže zestarił.

Albert Schweitzer

